

РЕШЕНИЕ

№ 2591

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 05.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6570** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. К. Г., като пълномощник на „ИНТЕРГЕЙМ 2009“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №000030-6356/08.07.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). С оспорвания административен акт е оставено без уважение, като неоснователно, искането с вх. №94-К-288/27.06.2022г. за възстановяване на платена с платежно нареждане от 04.11.2021г. по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 25 000 (двадесет и пет хиляди) лева.
Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че сумата 25000 лева е била недължимо платена като държавна такса за продължаване на действието на Лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, на основание Решение №000030-5318/03.11.2021г. Твърди, че в настоящата му редакция Законът за хазарта изключва дължимостта на таксата, установена в чл.30, ал.6. Сочи, че според нормата на чл.30, ал.7 ЗХ за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), се събират само таксите, уредени в ал.1 на чл.30. Смята, че като търговец, който се облага с алтернативен данък по ЗКПО, дружеството не дължи плащане на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ. Моли съда да отмени Решение №000030-6356/08.07.2022г. и недължимо платената държавна такса в размер на 25000 лева да бъде възстановена на

„Интергейм 2009“ ООД. Претендира за разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Националната агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата. В писмени становища с вх. №26854/18.07.2022г. и вх. №43722/02.12.2022г., поддържа че Решение №000030-6356/08.07.2022г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че на 16.09.2021г. жалбоподателят „Интергейм 2009“ ООД е сезирал изпълнителния директор на НАП с искане за продължаване срока на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 5 години в игрална зала с адрес в [населено място], област Б., ул. „9-ти Септември“ №13а (вх. №26-И-801).

С Решение №000030-5318/03.11.2021г., на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.17, ал.1, т.1 и чл.36, ал.1 ЗХ, изпълнителният директор на НАП е продължил с 5 години срока на издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес в [населено място], ул. „9-ти Септември“ №13а и е потвърдил извършените от „Интергейм 2009“ ООД инвестиции.

По делото не се спори и се установява с приетото платежно нареждане от 04.11.2021г., че жалбоподателят е заплатил такса за продължаване на действието на лиценз за организиране на хазартни игри по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.3, ал.1, т.4 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (Тарифата) в размер на 7500 (седем хиляди и петстотин) лева. Не е спорно между страните и видно от приетото по делото преводно нареждане, че на 04.11.2021г. търговецът е внесъл по сметка на НАП и сума в размер на 25000 лева. Като основание за плащането е посочено „такса по чл.30, ал.6 ЗХ по решение №000030-5318/03.11.2021г. за [населено място], ул. „9-ти Септември“ №13а“.

На 27.06.2022г. дружеството е поискало, на основание чл.46 от Закона за държавните такси (ЗДТ), НАП да му възстанови сума в размер на 25 000 лева, представляващи недължимо платена държавна такса за продължаване на действието на лиценз.

Производството е приключило с постановяване на оспорваното Решение.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.28 ЗХ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение №000030-6356/08.07.2022г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му.

В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл.17, ал.1. Съгласно т.16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т.1 – т.15), предвидени в нормативен акт. Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаването и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителния директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съдът намира обаче, че процесното решение страда от порока материална незаконосъобразност.

Съгласно чл.30, ал.1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания издаването на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за продължаване на действието на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за продължаване на действието на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. Със Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта (ЗИД ЗХ, ДВ, бр.69/04.08.2020г.) е приета нова ал.6 на чл.30, съгласно която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева. В ал.7 на чл.30 ЗХ изрично е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1.

Според чл.242, ал.1 ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. От друга страна хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, организирани онлайн, се облага с корпоративен данък (чл.242, ал.2 ЗКПО).

От анализа на цитираните разпоредби съдът обосновава извод, че таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е дължима само в случаите на хазартна дейност по чл.242, ал.2 ЗХ – облагаема с корпоративен данък. Дейността по ал.1 на чл.242 - с игрални автомати и игри в

игрално казино, доколкото се облага с алтернативен данък по ЗКПО, е изключена от обхвата на чл.30, ал.6 ЗХ и за нея не се дължи държавна такса, съгласно тази разпоредба. Това различно третиране е обосновано от факта, че алтернативният данък по чл.242, ал.1 ЗКПО е в размер определен по реда на чл.244 и чл.245 ЗКПО и е дължим винаги и независимо от печалбата, която търговецът ще или няма да реализира. Обратно, на облагане с корпоративен данък подлежи само печалбата и съответно таксата по чл.30, ал.6 ЗХ гарантира минимален приход за периода на лиценза извън данъка върху печалбата, който е променлива величина.

По делото не е спорно, че хазартната дейност за която на жалбоподателя „Интергейм 2009“ ООД е издадено Решение №000030-5318/03.11.2021г. за продължаване действието на лиценз, е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, а не онлайн, поради което и същата подлежи на облагане с алтернативния данък по чл.242, ал.1 ЗКПО и съответно към нея е неприложима таксата по чл.30, ал.6 ЗХ. Съгласно ал.7 на чл.30 ЗХ в този случай жалбоподателят дължи единствено таксата по ал.1 на чл.30 ЗХ – за продължаване на действието на лиценз по този закон, в размер определен по реда на чл.3, ал.1, т.4 от Тарифата за таксите събирани по ЗХ.

При това внесената такса по чл.30, ал.6 ЗХ, в размер на 25000 лева, е недължимо платена и следва да бъде възстановена на жалбоподателя, на основание чл.4б ЗДГ. Като е достигнал до обратния извод ответникът е постановил един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Решение №000030-6356/08.07.2022г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 1350 (хиляда триста и петдесет) лева – за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, съгласно представените доказателства за извършването им. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, тъй като последното е в минимален размер, определен съгласно чл.8, ал.1 във вр. с чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не са налице основания за неговото редуциране от съда по реда на чл.78, ал.5 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №000030-6356/08.07.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по Искане за възстановяване на недължимо платени такси с вх. №94-К-288/27.06.2022г., съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно

Решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на „ИНТЕРГЕЙМ 2009“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата 1350 (хиляда триста и петдесет) лева – разноски по адм. дело №6570/2022г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова